

TEATERAVISEN.DK

SCENEKUNST
FOR BØRN
OG UNGE

ANMELDELSE

Freestyle Phanatix: E-boy

Fem seje drenge på bevægelsesmæssig udflugt i evolutionens historie. Foto: Freestyle Phanatix

Fra organisme til menneske

29-04-2015

Evolutionens historie flot forsøgt fortalt i hiphop og breakdance.

Fem seje drenge i grønt træningstøj glider stille over gulvet. Som sitrende organismer fra dengang verden blev født af urhavet. Hvorpå kroppene rejser sig og danner den klassiske linje, der illustrerer menneskets udvikling fra kravlende abe til opretstående individ.

Hiphop-gruppen Freestyle Phanatix vil gerne fortælle evolutionens historie – og det er selvsagt svært at gøre med breakdance, logging og hvad det nu hedder.

Men billeder kan man skabe i røg og blåligt lys, og det gør man aldeles glimrende. Ikke i decideret lineær form, men som små sekvenser, hvor to-tre dansere på skift kreerer et lille univers.

Som når Darwins 'den stærkeste overlever' illustreres med to gutter, der ulmende af destruktiv energi kredser om hinanden, inden de kaster sig ud i virtuost koreograferede slagsmål. Hvilket der jo gemmer sig en dobbelt pointe i – konkurrence-elementet er jo også et vigtigt element i hiphoppen.

FAKTA

Freestyle Phanatix: E-boy -

Tekst, ide, koreografi, kostumer og musik: Sara Jordan. Dramaturgi: Bush Hartshorn. Medvirkende: Bobby Atiedu, Matt Baricaua, Rico Coker, Aleandro Karipidis, Tunde Adetunji. Aldersgruppe: Fra 10 år. Varighed: 40 minutter. Turneforestilling. Turnerer sæsonen 2015-16. Set på Aprilfestival 2015 i Frederikssund. www.phanatix.net

Eller når aberne piller lus i håret, når stammen danser om bålet og underkaster hinanden manddomsprøver. Eller når den unge fyr med mobilen tegner et rammende portræt af tidens selvcentrerede ungdom, inden vi slutter med et billede af en hel verden, kapslet inde med deres telefon i et totalt elektronisk samfund.

Vent med bifaldet

Det er sjældent, at det lykkes hiphop-forestillinger at række ud over det rent tekniske og opvisningsmæssige. Det kan denne her, og derfor er det dobbelt ærgerligt, at der inden forestillingen opfordres til, at man giver sit bifald til kende, hvis man ser noget, der er værd at klappe af.

Fordi det reducerer forestillingens kunstneriske udtryk, afbryder indlevelsen og risikerer at forvandle historien til det sædvanlige og udvendige hiphop-artisteri.

Især er det ærgerligt, fordi de fem dansere, der tydeligvis kan alle de klassiske trin, i forestillingen aldrig selv forfalder til monotont praleri. Når der snurres på hovedet eller kroppene går i spin, er det, fordi historien og stemningen lægger op til det, fint understøttet af et varieret musikalsk udtryk, der rækker fra trommerytmer, melankolske toner og sfæriske klange til medrivende melodier, som virkelig giver danserne noget energi at bevæge sig til.

Som afslutning – efter bifaldet – får vi så lige alt det ekstra seje, når de fem kaster sig ud i hver deres tekniske specialiteter. Her er den rene opvisning, forestillingen ellers er så lykkeligt blottet for.

Af: Henrik Lyding